

КОТАРАКЪТ И КАТЕРИЧКАТА ОСТЕЦКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Ангел Каралийчев, Вела Каралийчева, 1956

chitanka.info

Сдружили се котаракът и катеричката. Цялото лято прекарвали заедно.

Но настъпила есента, станало студено. Катеричката рекла на котарака:

— Студено стана, друже. Време е да си направим топла къщурка за зимата.

— Но къде да си направим ние с тебе топла къщурка? — запитал котаракът.

— На дървото е хубаво — отвърнала катеричката.

— Не, под земята е по-хубаво — казал котаракът, — мъчно е да се катериш зиме по дърветата, ще ми замръзнат лапичките.

Речено — сторено. Захванал котаракът да рови земята. Изровил землянка и — къщурката готова.

Е, щом като котаракът е направил къщурката, не ще и дума, че той трябвало да ѝ бъде стопанинът.

Легнали си заедно в землянката. Вътре — топличко.

Като се затоплили, изведнъж усетили, че е пристигнал някакъв тежък звяр, ходи отгоре, напират да влезе в къщурката.

Котаракът изпратил катеричката:

— Излез — казал — да видиш кой е дошъл!

Катеричката излязла, погледнала и — видяла мечката. Изплашила се катеричката, ала не дала да се разбере. Запитала мечката:

— Ти, бабке, какво правиш тука?

— Земята ровя.

— Защо ли я ровиш?

— Тъй, ще разровя къщурката ти и ще те изям.

— Я почакай, бабке, не рови, додето ида да обадя на стопанина си.

— А кой ти е стопанинът?

— Моят стопанин — рекла катеричката — е най-големият стопанин.

— А как му е името?

— Ох, бабке, не питай! Не смея дори името му да изрека.

Мечката се позамислила, а катеричката изтичала в землянката и рекла на котарака:

— Мечката е дошла. Иска да разрови къщата ни и да ни изяде. Свършено е с нас.

А котаракът отвърнал:

— Защо пък да е свършено? Ти иди и кажи на мечката: стопанинът ми заповяда да утрепеш един лос и да го довлечеш тука. Инак — зло ще патиш.

Катеричката излязла от землянката и рекла на мечката:

— Моят стопанин се сърди. Той, Бабо Мецано, ти заповядва да утрепеш един лос и да го довлечеш тука. Инак — зло ще патиш.

— Ех — рекла мечката, — лесна работа.

И тръгнала да утрепе лос. Утрепала един лос, метнала го на гърба си и го занесла при землянката. Катеричката я посрещнала:

— Ти — рекла — почакай тука, а пък аз ще изтичам при стопанина да му кажа.

Изтичала катеричката в землянката:

— Е, какво има — попитал котаракът, — донесе ли мечката лос?

— Донесе. Цял!

— Върви й кажи да донесе и един елен, само че по-бърже!

Катеричката излязла. А мечката седяла уморена.

— Чувай, бабке, стопанинът заповяда да свършиш още една работа.

— Каква работа?

— Ето каква: трябва да донесеш един елен, само че по-бърже.

— Туй не е голяма работа.

Търтила мечката, разбързала се, втурнала се стремглаво. Утрепала един елен, метнала го на гръб и го донесла при землянката.

Катеричката изтичала в землянката:

— Е, какво — попитал котаракът, — донесе ли мечката елен?

— Донесе! Цял!

— А сега иди й кажи да се маха и вече да не се мярка тук!

Катеричката изпълнила поръката. Мечката много се зарадвала, че се е лесно отървала. И бърже побягнала. А котаракът почнал да се смее:

— Сега яденето ще ми стигне за цяла година!

— Ами аз какво ще ям? — попитала катеричката.

— За тебе ще съберем орехи от гората.

И двамата тръгнали за орехи, додето не е паднал снегът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.